

Kormosképű

Volt egyszer egy kéményseprő és annak volt egy felesége. Mindenük volt: létrájuk, seprűjük és rengeteg korom a kéményben. Csak az hiányzott, hogy gyermekük is legyen.

Egyszer a kéményseprő ki akart kotorni egy nagyobb kéményt, amikor hallja, hogy a kéményben valami mászkál.

Bekiáltott hát a kéményseprő:

– Ki az, aki a kéményben sétafikál?

Erre egy vékony hangocska azt feleli:

– Én vagyok, a maguk fia, drága édesapám.

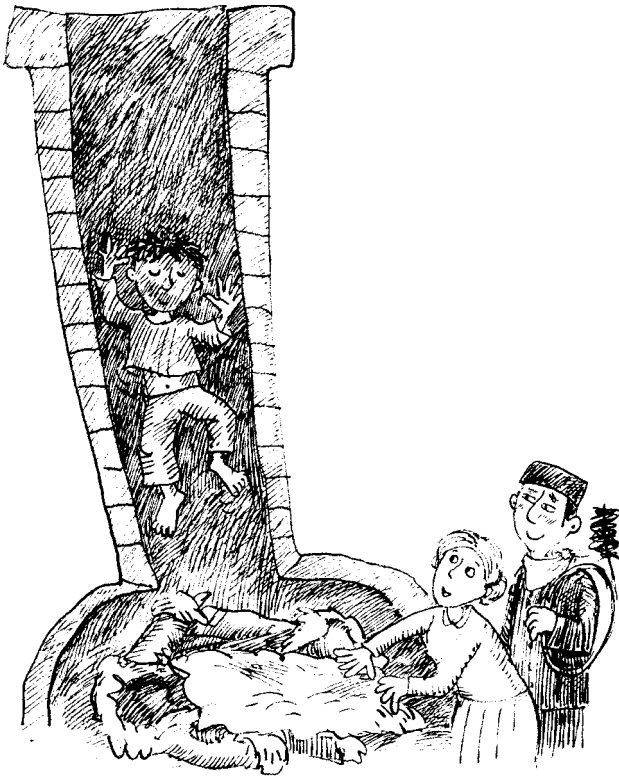
A kéményseprő erre megmérgeződött, amiért csúfját járatta vele valaki. Előveszi hát a legvastagabb seprűt, hogy ellássa a baját a csúfolódónak

De erre ott terem a kéményseprőné, és sír, rí, amiért a kéményseprő el akarja látni a baját a fiúnak.

– Hadd békiben, hátha magától kimászik – könyörgött a kéményseprőné.

Aztán a kemence alját kibélelte ruhákkal jó vastagon, hogy a kéményseprő fia ne üsse meg magát, ha a күrtből lecsuszszan. Nem is telt bele egypár óra, nagy sivalkodás és csúszkálás támadt a kéményben, azután a kéményseprő fia leesett a bundákra.

Ott állt az anyja, apja és nézték izgatottan, nem törte-e el zuhanás közben a kezét vagy lábát.

De nem volt semmi baja, ugrálni kezdett a bundákon, kabátokon és mindeniket összekormozta.

Erre az anyja elkapta a nyakát és berakta a teknőbe. Hétszer cserélte a vizet és a fiú még mindig kormos volt.

Látták, hogy a fiút nem lehet becsületesen megmosni, kitétték hát a kemencére száradni és elnevezték Kormosképűnek.

De még meg sem száradt, máris bent volt a kemencében, és mászott föl a kéményben.

– Hová mégy, Kormosképű? – kérdezte az anyja nagy aggodalommal.

– Csak egy kicsit sétálok – válaszolta Kormosképű és halatszott, ahogy megy fel a csőben.

Erre az apja elgondolkozott. Mi lenne, ha Kormosképűnek vastag ruhát, a hátára meg a mellére drótkéfét varrnanak? Megpróbálnák a sétáival a kéménykotrást, áldás lenne az ilyen a házban.

Úgy is tettek: Kormosképűt felöltöztették kéménykotrásra, a kéményseprő pedig a szobában ült, tiszta ruhában és szalonnázott.

Kormosképűnek mindig megmondták, melyik kéményben sétáljon, hogy séta közben takarítsa ki. Sétáltatták az utca minden kéményében, majd tovább küldték a szomszéd utcába is. Az apja csak annyit mondott, hogy jön mindjárt az inasom.

És jött is Kormosképű, fölsétált a kéménybe és kikotorta belőle a kormot. Amit az apja veritékes munkával csinált, azt Kormosképű kedvtelésből és szórakozásból művelte.

De telt-múlt az idő és a többi kéményseprő gyanakodni kezdett. Nem értették, hogy a kéményseprő miért jár-kezel tiszta ruhában, a kéményei pedig miként lehetnek kikotorva.

Megszólította hát a főkéményseprő:

– Kelmed mindig tiszta ruhában jár.

– Abban – felelte a kéményseprő –, mert az asszony naponta mossa az ingemet, a kabátomat.

– És hányszor mosakszik kelmed? – kérdezte a főkéményseprő koromfeketén, csak a szeme fehérje ütött el a megjelenésétől.

– Hát egyszer mosakszom, minden reggel – mondta a kéményseprő –, de akkor alaposan megmosom a nyakamat, az orromat, a fületem.

Erre a beszédre intett a főkéményseprő, és előállott három zsandár:

– Mondd meg, hogyan kotrod ki a kéményeket tiszta ruhában, tiszta pofával – kezdték a vallatást.

A kéményseprő először tagadott.

Azt mondta, hogy van egy fekete macskája, az búvik be a kéményekbe. És mivel ugyanis fekete – nem látszik rajta a korom.

– Ez valótlanság – mondta a főkéményseprő –, nekem is van fekete macskám, de az csak kémények körül sündörög.

Erre a kéményseprő menekülni akart, bebújni egy kéménybe, de nem fért be a feje sem. Ráadásul a kéményből lekiáltott egy gyerekhang.

– Miért akar idejönni, édesapám, elvégzek én mindent maga helyett.

Így a főkéményseprő meg a zsandárok egykettő megtudták, hogy a kéményseprő helyett a fia dolgozik.

– Gyere le – parancsolták Kormosképűnek, és amikor feketén és kormosan közöttük volt, vizsgáztatni kezdték.

– Hány éves vagy?

– Hét vagy nyolc – felelte Kormosképű.

– És tudsz-e írni meg számolni?

– Nem kell az nekem – mondta büszkén Kormosképű –, elegendő, ha a kéményben le-föl mászkálok.

Erre aztán a főkéményseprő meg a zsandárok ordítani kezdtek.

– A gyermek nem végezheti a felnőtt feladatát, a felnőtt sem a gyermek feladatát.

Kormosképűt kisuvickolták és iskolába küldték, a kéményseprőt bekenték korommal, és megparancsolták neki, hogy kéményt kotorjon. Előbb azonban berekesztették egy mélyedésbe, ami teli volt hamuval.

Kormosképű igen jó tanuló lett, már az ábrázata is megfehéredett. De ha kéményt lát, fölsóhajt, ha pedig kéményseprővel találkozik, hozzádörzsöli a kabátját.